

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 10 грудня 2015 року № 50 (629)

ЧЕРВОНО-ЧОРНИЙ СТЯГ – ЗБРОЙНИМ СИЛАМ УКРАЇНИ

Шостого грудня – День Збройних Сил України. За кілька днів до цього виникла блискавична ідея провести марш червоно-чорних прапорів. Підготовка до акції в умовах цейтноту розпочалася негайно. Усе співпадало. Крім прогнозу погоди і скепсису деяких потенційних співорганізаторів, які так і не з'явилися на старт. Але спинити захід було неможливо.

Незадовго до цього відновився сайт Президента «Петиція». Після хакерських атак на сайті оголосили антракт і ускладнили доступ. Але він є, і збір підписів відновився. Отже, виникла потреба нагадати суспільству, а для декого повідомити вперше про можливість підтримати петицію щодо визнання червоно-чорного стяга прапором Збройних Сил України. ЗСУ, окрім свого дня народження, нещодавно отримали День захисника України 14 жовтня. Саме у програмі заходів до Свята Покрови народилася ідея петиції. Тоді у Львові відбулася перша акція на її підтримку. Проте тоді, у пору передвиборчого ажіотажу і через дощову погоду, похід не здобув достатньої підтримки. Та й підписи збиралися кволо. Тож потребувалася подія, акцент, інформаційний привід. День Збройних Сил підходив.

В інтернеті була проведена відповідна розсилка. І ось неділя, проспект Свободи. Акція розпочалася з мітингу біля підніжжя пам'ятника Кобзареві. Націоналісти розгорнули величезне червоно-чорне полотнище. У збентежений натовп пішли гінці з листівками-інструкціями для збору підписів і червоно-чорними прапорцями. Люди розбирали несподівані сувеніри дуже активно. Мітинг відкрив один з ініціаторів петиції, громадський діяч Юрко Антоняк. Голова ЛМО КУН Ігор Данилиха (один з авторів тексту петиції разом з Василем Шпіцером) зачитав петицію. Учасники гаряче підтримали. До акції долучилися Молодіжний націоналістичний конгрес і в останній момент – УНА, від якої виступив Петро Байса. Далі розпочалася хода червоно-чорного полотнища, прапорів та прапорців і рушила заповненими скупим грудневим сонцем львівськими вулицями до Личаківського цвинтаря.

Там, на Полі почесних поховань і на 76-му полі заповідника «Личаківський цвинтар», відбулися покладання квітів до могили Героїв АТО і панахиди. Чин панахиди відслужили священики УГКЦ Личаківського району м. Львова на чолі з отцем-деканом Зеновієм Хоркавим. До присутніх звернувся також отець Михайло Пантелюк, який нещодавно, в силу неможливості служити на Донбасі, переїхав на Дніпропетровщину.

Закликаємо усіх наших однодумців зареєструватися на сайті, а також підтримати петицію проведенням аналогічних чи інших агітаційних акцій, зокрема, підписи можна збирати на планшет у наметі тощо чи просто поширенням інформації про петицію.

Поставити підпис під петицією можна за посиланням http://petition.president.gov.ua/petition/14592

НА СТОРОЖІ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

КОЛИ ВИРІШУВАЛАСЯ ДОЛЯ ДЕРЖАВИ

Перше грудня 1991 року назавжди зафіксоване на скрижалях історії. Того дня відбувся Всеукраїнський референдум, під час якого понад 91 відсоток українців проголосували за Незалежність України, а також відбулися вибори першого Президента незалежної України, на яких переміг Леонід Кравчук. Відтоді минуло майже чверть століття – час, достатній, аби збагнути вирішальну роль, яку відіграв у подальшій долі України Леонід Макарович.

Референдум першого грудня відбувся саме завдяки його непохитній позиції, всупереч навіть таким патріотичним силам як Народний Рух України, частина керівників якого вважала, що для майбутнього Української держави достатньо проголошеного 24 серпня 1991 року Акту про Незалежність України. А мудрий і далекоглядний Леонід Кравчук був переконаний, що для утвердження Незалежності України недостатньо рішення Верховної Ради. Адже з часом до парламенту, аргументував він свою позицію, можуть прийти вороже налаштовані до вільної України люди, скасувати рішення Верховної Ради від 24 серпня 1994 року та повернути Україну в тенета імперії зла. Якби не тверда й непохитна позиція Леоніда Макаровича та його однодумців, серед яких чи не найпослідовнішим був академік Ігор Юхновський, де б ми були сьогодні – навіть страшно уявити… Антицивілізаційна, бандитська вакханалія Путіна, продажність «регіоналів» і зрадників різного гатунку, об'єднавшись у ненависті до України, передали б її у московське рабство «мирним шляхом» – скасувавши незалежність Української держави… рішенням Верховної Ради, навіть не провели б, про людське око, щось на кшталт кримського референдуму.

…Цікаво, чи відчувають докори сумління ті, хто 1994 року так бездумно добивався дострокових президентських виборів?.. На виборах переміг Леонід Кучма – людина, на той час абсолютно далека від українства та його долі. Згодом цілі українські регіони, як-от Луганщина і Донеччина, були «передані в управління» диким людям, чия звіриноподібна ненависть до України, зневага до її народу, огида – до мови та культури призвели до передбачуваних і логічних наслідків. Мій народ сьогодні убивають російські терористи вкупі з місцевими бандформуваннями – виплодками рефлексій україноненависників на кшталт Олександра Єфремова, Ніколая Левченка, Геннадія Кернеса, яких уражена комплексом меншовартості чинна влада досі не лише не запроторила на довічне ув язнення, а навіть не заарештувала!

А тим часом Україна мала всі шанси мати свою, національну владу. І таки мала, і зберегла б! Якби українці не шукали в молоці кісток, а вміли оцінити відвагу людини, яка на свою відповідальність взяла важку ношу будівництва Держави. Ми оцінили – через десятиліття.

Марія БАЗЕЛЮК

(Продовження теми на стор. 3)

 ПОГЛЯД

ЯК ПОВЕРНУТИСЯ ДО ПЕРВІСНОЇ ЄДНОСТІ ХРИСТИЯН У НАШІЙ КРАЇНІ?

+ ЛЮБОМИР

Від деякого часу в місті Києві ведеться дискусія, який пам'ятник поставити на початку проспекту Шевченка, де за часів нацистської окупації відбувалися страти, а згодом упродовж довгих років стояв пам'ятник Володимиру Леніну.

Існують різні думки. Напевно, кожна пропозиція має підставу і пояснення. Не беручись їх усіх аналізувати, щиро скажу, що проект, який мені найбільше до вподоби, – це поставити пам'ятник апостолові Андрію. Пам'ять про нього пов'язує нашу столицю, а з нею територію нашої Батьківщини з первначалами християнства.

Той, хто прийматиме остаточне рішення щодо пам'ятника, повинен обдумати ті всі проекти і вибирати те, що найбільш властиве нашій землі та нашому народові. Історія християнства в Київській Русі, а відтак в Україні водночас дуже світла і трагічна. Світла тим, що від самих початків апостольської проповіді християнство існує та живе на нашій землі та серед нашого народу. Ця присутність Христової науки славно проявилася вже тисячу років тому, коли християнство стало офіційною релігією нашої держави.

Трагічна сторінка історії християнства в Україні полягає в тому, що в ІІ тисячолітті ми, київські християни, поділили Христову Церкву проти волі її Божественного Засновника на багато частин. Треба дякувати милосердному Господеві, що той поділ сьогодні турбує і тривожить наше суспільство.

Для мене доказом цього є те, що дуже часто журналісти, представники різних груп суспільства чи навіть поодинокі приватні особи ставлять запитання: чи взагалі можливо, щоб ми повернулися до первісної єдності? Моя відповідь – це завжди гучне "так".

У 2004 році з допомогою віруючих і мудрих людей я підготував та опублікував статтю на тему повернення єдності. Вона вийшла під назвою "Один Божий народ у краї на київських горах". Та оскільки вищезгадане питання порушується знову і знову, щось потрібно сказати на цю тему, щоб заохотити щиро зацікавлених людей не тільки роздумувати над поділом, а й щось робити, аби знову серед християн засяяла єдність.

Шановні читачі, дозвольте відразу ствердити, що нам треба собі усвідомити, що єдність, яку проповідував Ісус Христос, є даром від Господа, а не результатом людських зусиль чи домовленостей. Однак ми мусимо бути готові цей Божий дар прийняти. Не сміємо забувати, що сам Господь, а згодом Його апостоли проповідували, що, власне, по тій єдності віри і любові пізнаються правдиві учні Христові.

Закінчення на 6-й стор.

ОКРЕМА ДУМКА

ЯК МИ ТОРУЄМО СОБІ ДОРОГУ НА ГОВЕРЛУ ГАНЬБИ

Марія БАЗЕЛЮК

Заяви на Антикорупційному форумі в Одесі очільника Одеської ОДА Міхеіла Саакашвілі про корупцію, хоч і не були несподіванкою – він їх «анонсував» заздалегідь, – проте все-таки приголомшили – масштабами пограбування держави, викликали чимало запитань і не в останню чергу – версій причин і наслідків такого демонстративного одкровення.

"В принципі – повідомлення у ЗМІ, виступи на таких форумах (*як виступ Саакашвілі в Одесі.* – **Ред.**) є підставою для внесення даних у ЄДР досудових розслідувань", – директор Національного Антикорупційного бюро Артем Ситник відреагував на ці викриття дуже конкретно. – "Багато фактів, які були вказані, нам відомі, у нас уже є напрацювання щодо них", – додав він.

Нагадаємо, шостого листопада М.Саакашвілі заявив, що бюджет недоотримує близько $2,2 млрд внаслідок дії занижених тарифів на вантажні перевезення. Основним вигодонабувачем при цьому є олігарх Рінат Ахметов.

"Ще 2,5 млрд доларів – борг Ігоря Коломойського перед державою по "Укрнафті" і "Приватбанку". Близько 700 млн доларів бюджет втрачає внаслідок дії схем близького соратника глави уряду Арсенія Яценюка – Миколи Мартиненка (ОПЗ, ОГХК, Енергоатом, СхідГЗК)", – заявив Саакашвілі.

Крім того, 240 млн доларів становлять втрати "Укрспирту", бенефіціар – Андрій Іванчук.

"Втрати від реалізації контрафактного бензину складають 250 млн доларів, втрати від корупції в "Центренерго", "Укргідро", "Укренерго" оцінюються в 200 мільйонів доларів", – додав глава ОДА. Він зазначив, що збитки, які завдають ЗТМК, "Сумихімпром" і газові активи Фірташа, складають близько 500 мільйонів доларів".

Реакція українців була миттєвою. І різною. Приміром, ряд експертів вважають, що Українську державу пограбовано на багато вищі суми, ніж ті, які назвав Саакашвілі. Так, він не згадав про мільярди, які перекачуються з України в офшорні зони через сінгапурські та російські компанії, мабуть, не чув про таке чи не мав достовірних даних. Делікатно обійшов прізвища наближених до найвищих ешелонів влади олігархів. Чей же, Віктор Пінчук, цей світлий і пухнастий олігарх, не потрапив у поле зору М.Саакашвілі не через свою показну благодійність…

Обурення «добре поінформованих джерел» і здивування рядових громадян викликала вибірковість Саакашвілі стосовно тих корупціонерів, які ходять під президентським прикриттям. Так, він старанно обминув (чи не згадав?) прізвище одіозного представника президентської команди Ігоря Кононенка – першого заступника лідера фракції БПП, якого також звинувачували у корупції, до того ж – люди компетентні. Про олігархів – колишніх регіоналів, які нині себе прекрасно почувають в Опозиційному блоці, також не йшлося. Схоже, їм даровано статус священної корови в результаті домовленостей з АП, тож боронь Боже, публічно натякнути про надприбутки Ю.Бойка та якісь там його вишки.

Крім того, у викривальній промові не згадувався і Костянтин Григоришин, який має значний вплив на енергетику та, як вважається, входить у найближче коло П.Порошенка. До того ж, якщо вже йдеться про принципові речі, які сповідує Саакашвілі, то чому б йому не порадити Петрові Олексійовичу не збагачувати бюджет РФ коштом податків із «Рошену», який прекрасно почувається на російських просторах, як, до речі, й інші прибуткові об'єкти власності П.Порошенка.

«Куратором» втрат Української держави від корупції було призначено Арсенія Яценюка, на якому, звісно, лежить відповідальність за все, що діється в країні. Та «всемогутність» А.Яценюка аж ніяк не поширюється ні на Генпрокурора, того самого, на якого не так давно було інспіровано замах, що виглядало особливо огидно, ні на продажних суддів, яких все не можуть позбавити статусу недоторканних, ні на тих самих наближених до трону. Так, Давид Сакварелідзе, який нині розповідає, як шукав і знайшов у корупційних схемах Одеського припортового заводу «сліди», що ведуть до Яценюка та його уряду, виявив повну неспроможність у протистоянні з президентським ставлеником Віктором Шокіним, який покриває «діамантових» прокурорів. Хоча, хто зна, може і їм протегував Яценюк. Адже, на Антикорупційному форумі начебто риторичне питання Саакашвілі "Хто має нести відповідальність за все це?" на екрані супроводжувалося зображенням прем`єр-міністра Арсенія Яценюка.

До речі, тим, хто вирішив відвести Яценюку роль вівці під час жертвоприношення, годилося б пам'ятати, що якщо вони передадуть куті меду – а вони вже це зробили – то симпатії суспільства будуть аж ніяк не на їхньому боці. Адже люди зважають на обставини, за яких з А.Яценюка ліпили корупціонера «в законі». Чому полум'яні заяви в Одесі прозвучали в унісон із опублікованими в британській газеті The Times звинуваченнями заступника Генпрокурора Д.Сакварелідзе на адресу Яценюка в його причетності до корупції в припортовому заводі саме напередодні візиту віце-президента США Джозефа Байдена в Україну? Невже високопоставлений американець мав забити останнього цвяха в чинну «прем'єрську домовину»? Але ж і без цього в А.Яценюка достатньо «трійок з мінусом», аби без надмірних потуг після 12 грудня відправити його у відставку і не виставляти на посміховище в Україні та світі нинішню владу, яка тільки те робить, що потурає поплічникам Януковича, зачищає патріотичний сегмент на фронті і в тилу, ще й просто з Майдану привела в свої ряди затятих корупціонерів. Та Дж.Байден – чоловік розважливий, з плеча не рубає, тим паче, перебуваючи в країні, у внутрішні справи якої втручатися начебто й наміру не має.

Вся ця викривальна кампанія має поганий присмак ще й тому, що серед ваговиків-претендентів на пост прем'єр-міністра називають, і небезпідставно, прізвище М.Саакашвілі. Скажіть, а якщо він очолить уряд, то чи почуватиметься комфортно перед очима громадськості в кріслі свого попередника, звільнення якого, на переконання людей, так вперто добивався? Навряд чи. Адже іронічно-докірливих поглядів йому не уникнути. І чи братиметься до уваги той нюанс, що Саакашвілі сам став заручником Банкової? Ні. Отож його рейтинг на цій посаді від самого початку буде апріорі надщерблений. І на владному Олімпі залишиться одна людина, якій можна беззастережно довіряти. Ви знаєте, хто це. Незручні запитання? Нісенітниці про мінські угоди як єдино правильний шлях? І на них буде знайдено відповіді.

Сьогодні українці найбільше обурені тим, що ніхто із убивць Небесної Сотні непокараний. Влада хотіла знайти рядових виконавців. Але посилати на плаху тих, хто віддавав наказ стріляти, вона намірів не мала, і нині це очевидно. А тепер ще й пояснення знайдено, які «пулом» президентського оточення запускаються в народ. Мовляв, стріляли з обох сторін, жертви є тут і там. То як же знайти винних? І невтямки їм, що винуватець один і той же. Він віддав наказ стріляти по Євромайдану, прекрасно знаючи, що коли появляться перші жертви, то неодмінно постануть месники. Якби на Майдані чи в АТО вбили вашого брата, друга, ви взяли б до рук зброю? Я – так, хоч і не вмію стріляти, та навчилася б заради помсти. Та схоже, що саме їх, месників, і посадять на лаву підсудних – у зв'язку з політичною доцільністю. Посадили ж добровольців з АТО, нібито причетних до вбивства Бузини, які насправді в той час були на передовій. Хіба комусь не ясно, що смерть Бузини вигідна лише Москві і до його вбивства причетні російські спецслужби? Але посадять тих, кого треба Банковій, – для підтвердження її «принциповості». Треба ж колись порозумітися з Москвою… Перші ганебні кроки до цього вже зробила Національна Спілка журналістів України, подавшись до Берліна брати уроки, як правильно називати агресора та вбивцю. Аби не образився.

Українці платили і платять дорогу ціну за незалежність своєї Батьківщини. Але як нам вберегти Україну від сорому і ганьби, від поговору і потоптy, якими найчастіше її вкривають ті, кого ми самі й привели до влади?

ПОЛІТИКА

МИ – НЕ ОДНІ!

Восьмого грудня віце-президент США Джозеф Байден виступив із промовою у Верховній Раді. Згадав Помаранчеву революцію і Революцію гідності, іменем Героїв Небесної Сотні закликав українських політиків згуртуватися задля проведення реформ.

«Суверенні держави мають право на ухвалення власних рішень. Скажу чітко: США ніколи не визнають анексію Криму! Все! На цьому крапка!» – ці слова Байдена зірвали шквал оплесків.

Американський віце-президент нагадав, що за Україною стежить весь світ, бо там «надіються, що ваш успіх, ваша боротьба з корупцією і агресією Кремля матиме наслідки і для них. Я не перебільшую того, що кажу… Я ніколи не розповідаю людям з інших країн, що вони повинні робити, але ви не можете знайти жодної демократії у світі, де ракова пухлина корупції так процвітає. Корупція відбирає ресурси від народу. Не допускає розвитку економіки. Ми знаємо про це, ви знаєте про це, українці знають про це». Він запевнив, що США підтримуватимуть Україну і звернув увагу на невиконання Росією мінських зобов'язань, але й не забув про зобов'язання української сторони.

Українці, звісно, воліли б почути не так про Мінський формат переговорів, як про Будапештський, бо саме там президенти провідних країн світу своїми підписами скріпили свої гарантії щодо безпеки України, яка добровільно позбулася ядерної зброї. На жаль, у світі так і не зуміли оцінити жест доброї волі України в площині моральних, загальнолюдських цінностей…

Не згадав про Будапешт і Джо Байден. Зате стосовно російської агресії його позиція тверда:«США і Європа зараз стоять разом, об'єднані зобов'язанням накласти суворі економічні санкції на Росію. Допоки існує російська агресія, доти і ціна, яку платить Москва, зростатиме. США і Європа продовжуватимуть чинити тиск, санкції не будуть зняті до тих пір, допоки Москва не виконає всі свої зобов'язання щодо Мінських угод.»

«Але крім того, у вас є ще інша боротьба, – наголосив віце-президент США, – це боротьба з корупцією.. Коли Росія намагається підірвати стабільність і суверенітет України, використовуючи інструменти корупції, дуже важливо для України не дати їй цього робити. Будь ласка, не втрачайте можливості, не гайте час. Користайте нагодою і будуйте краще майбутнє для людей України».

О. ДМИТРЕНКО

ПАМ'ЯТЬ ЖИВЕ

ГОНТА І ЗАЛІЗНЯК – В УМАНІ

П'ятого грудня у місті Умань, що на Черкащині, було освячено і урочисто відкрито пам'ятник керівникам народного повстання, яке увійшло в історію як «Коліївщина» – Іванові Гонті та Максимові Залізняку. Подія стала знаковою не тільки для жителів міста, але й усієї України. Перше, що потрібно відзначити, – кошти на виготовлення пам'ятника, усі, до останньої копійки, були зібрані серед жителів нашого міста.

Другою важливою обставиною стало те, що будівництво об'єднало усі національно-патріотичні сили міста. Козаки, Уманський загін самооборони, КУН, Свобода, волонтерські організації «Разом» та «До перемоги» – це далеко не повний перелік тих політичних партій і громадських організацій, які найбільше зробили для збору коштів, безпосередньої участі у будівництві, охороні будови тощо.

І, нарешті, ще одне. Знаменно, що освячення і відкриття пам'ятника відбулося саме тепер, у час військової агресії проти нашої Вітчизни московських окупантів. Подвиг героїв національно-визвольної боротьби засвідчує – воля до боротьби в українців ніколи не згасала. І гордий символ нашої слави надихатиме на нову звитягу нащадків славних визволителів.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Максимович Олег	(095)-672-11-98
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Роговський Дмитро	(063) 790-15-37
Полтава	Небилович Микола	(096) 924-79-83
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

НА СТОРОЖІ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Леонід КРАВЧУК: «ТРЕБА ПРИВЕСТИ В ДІЮ БУДАПЕШТСЬКИЙ МЕМОРАНДУМ»

Уже більш як десять років поспіль у день Всеукраїнського референдуму щодо Незалежності України перший Президент України Леонід Кравчук проводить зустрічі-діалоги з учнями Українського гуманітарного ліцею Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Він є головою Піклувальної ради ліцею, яку очолює з 1995 року на прохання вихованців, батьків і педагогічного колективу навчального закладу.

За словами першого Президента незалежної України, молодь ліцею – це майже його родина, вони дуже цікаві, поінформовані, виховані. «Я – політик старої формації, як і ті, хто зараз при владі, а це вже росте нове покоління з новими поглядами на життя. Але референдум буде мати значення у всі віки, він діє, діяв і буде діяти, я в це вірю, і це та підвалина, той фундамент чи могутня стіна, об яку розіб'ються всі наші вороги», – переконаний Кравчук.

Леонід Макарович відповів і на запитання журналістів. Подаємо скорочену версію колективного інтерв'ю першого Президента незалежної України, запропоновану Укрінформом.

– Ми незабаром очікуємо звіту Кабінету міністрів про зроблене за рік. Яку оцінку ви поставили б урядові за втілення оголошених реформ?

– У цілому, за п'ятибальною системою, – трійку з двома мінусами, хоча були б і двійки. Адже живемо ми не дуже добре, економіка перебуває у системній кризі, у суспільстві виникають нездорові настрої, тож треба визнати правду, яка полягає в тому, що народ не бачить активних дій, як цей правильний курс на реформи забезпечити конкретними справами.

– Багато політиків заявляють, що у грудні можливе переформатування уряду. Наскільки масштабним, на Вашу думку, воно буде, і кого з міністрів Ви поміняли б?

– Скажу відверто: у мене немає задоволення від роботи уряду. Але я знаю одну річ: якщо сьогодні розпочати змінювати весь уряд, проводити дострокові вибори Верховної Ради, народ може прийти у такий рух, який зупинити буде не так просто, а наслідки передбачити ніхто не зможе. Україна в цій ситуації може похитнутися з точки зору подальшої її міцності, єдності і позиції. Але багато міністрів, мабуть, відсотків 70 буде замінено, тому що є підстави для цього. Я не буду називати прізвищ – це вирішить Верховна Рада.

– Чи спрацювала, на Вашу думку, ставка на іноземців в уряді?

– Це залежить від того, яку мету ставив перед собою кожен з тих «варягів», які приїхали в Україну. Я бачу, що багато з цих людей непогано працюють, зокрема, у Міністерстві внутрішніх справ, зараз трошки покращилася робота Міністерства охорони здоров'я.

Але цим людям, хоч вони й професіонали і стоять на антикорупційних позиціях, важко в нових умовах швидко проявити себе. Бо якщо міністр один, а навколо нього всі заступники і всі завідуючі управліннями, і так далі, від низу до верху пронизані корупцією, то так швидко змінити ситуацію непросто. Тому, я думаю, тут не треба переганяти.

– У нас хоч якісь реформи і боротьба з корупцією відбуваються лише під тиском Заходу, за що Україні часто закидають. На Вашу думку, чи можна замінити цей важіль впливу тиском нашого громадянського суспільства?

– Поки що ні! Річ у тім, що громадянське суспільство загалом не є єдиним, окрім того, воно не завжди готове професійно ставити питання. Це, скоріше, радикалізм, у тому числі – у Верховній Раді, – вила, кулаки, ноги. Тобто, немає інтелігентності й культури використання можливостей аргументувати, щоб усе суспільство почуло, що це є позиція громадянських інститутів влади. Тож іще треба школити себе, ще треба вчитися. А поки що той тиск, який відбувається під впливом Заходу, не можна відкидати.

– Президент Порошенко оголосив курс на деолігархізацію. Наскільки, на Ваш погляд, він просунувся у його втіленні?

– Якщо хтось із олігархів хоче сьогодні вкласти фінансовий ресурс в Україну, то треба дати таку можливість. Це перше. А друге – всіх олігархів треба поставити в рамки закону. Не повинно бути винятків: ти при владі олігарх, чи не при владі, добрий чи поганий – всі без винятку мають жити по закону! І по-третє, олігархам слід припинити битися і з владою, і між собою – не час! Замість того, щоб битися, треба зібратися, домовитися – і працювати на Україну. Наведемо лад в Україні, тоді можна буде навести лад і з олігархами!

– Чи повинен, на вашу думку, Арсеній Яценюк особисто відповідати за зловживання, в яких підозрюють Миколу Мартиненка?

– Якщо доведуть, що Мартиненко дійсно винен, прем'єр-міністр має відповідати, тому що це вже є питанням честі самого прем'єра. Мартиненко – народний депутат від «Народного фронту», він має близькі стосунки з урядом, тому не можна так, щоб усе пройшло повз прем'єра. Але треба спочатку довести вину.Те, що Мартиненко склав чи збирається скласти депутатські повноваження, дуже серйозна і знакова заява. Можливо, хтось візьме з нього приклад і, як на Заході, коли є підозра, теж складатиме повноваження. Будеш чистим – повернешся, брудним – таким і залишишся. Але це вже залежить від того, наскільки ти маєш силу волі і аргументи для захисту.

> *«Я наполягав і наполягаю: треба відмовитися від оцих мінських та різних інших зустрічей, які нічого не дадуть для досягнення кінцевої мети. Має бути приведений у дію підписаний у Будапешті меморандум. Україні вони зобов'язані, нехай виконують! А вони тепер навіть мають сумніви, чи давати Україні зброю – для захисту, не для наступу! Ну це вже просто абракадабра!»*

– Як українська влада має ставитися до енергоблокади Криму – залишатися осторонь, підтримувати чи все-таки зняти її?

– Це питання дуже суперечливе. Люди, особливо кримські татари, які сидять у казематах, над якими знущається кримська так звана «влада», не хочуть, щоб Україна годувала російських окупантів і спецслужбістів, щоб десять військових заводів у Криму працювали на електроенергії, яка надходить з України. Але є також питання, що там багато і невинних людей, а такі речі, як повне відключення електроенергії або води, дуже чутливі для всього населення Криму. Через це кримські татари можуть стати ворогами для багатьох.

Отаке питання: з одного боку, ми не можемо годувати агресора, який анексував Крим, з іншого боку – є невинні люди. Тому треба шукати такий вихід, який дозволив би зменшити постачання електроенергії до рівня, достатнього для потреб населення. А що стосується військових – нехай окупанти самі цим переймаються.

Але рішення обов'язково повинно бути. Тому, українська влада повинна зібратися з тими людьми, які ведуть блокаду, і домовитися, якою вона має бути – не загальною, а в тих сегментах, де можна блокувати. А там, де не можна, треба домовитися. Але влада не може бути осторонь, коли йдеться про мільйони людей – різних, але це мільйони. Тож влада має брати активну участь у вирішенні цього питання – не відкидати, не робити вигляд, що це без неї робиться, а сісти за стіл і домовитися – в чому її потрібно робити, а в чому не варто.

– За яких умов можливе накладання репарацій на Російську Федерацію у зв'язку з агресією в Україні, і як активно це питання порушується на міжнародному рівні?

– Я не думаю, що зараз це можливо, тому що ті норми міжнародного права, які існують сьогодні, не дають нам можливості це зробити. Але, як на мене, існуючої системи економічних санкцій проти Росії було б цілком достатньо, якби вони застосовувалися більш системно і послідовно і не було різних точок зору щодо цього в країнах Європейського Союзу.

Тому, моя думка така – санкції треба серйозно посилювати і головне – перевести їх у фінансово-банківську сферу. Коли це відбудеться, міжнародні розрахунки для Росії стануть надзвичайно складними, і це відчує кожен банкір і кожний банк на території Росії. Але чомусь, західні країни цього робити не хочуть. Більше того, Олланд поїхав до Путіна і починає з ним вести розмову, щоб знову підняти його до участі у вирішенні питань європейського і світового масштабу.

– Чому, на Вашу думку, наша держава не веде активної контрпропаганди на Донбасі та в Криму, щоб відвоювати підтримку серед населення?

– Українська влада в даному питанні вчиняє недолуго, і всі ці розмови, що у нас немає можливостей, немає ресурсів – це не тільки неточна відповідь, – вона є небезпечною. Україна може вести там свою політичну боротьбу через газети і телебачення. Звичайно, багато залежить від того, що люди хочуть чути. Сьогодні, наскільки я маю інформацію, там більше людей, на жаль, хочуть чути російську точку зору. Але таке сталося на Донбасі не вчора й не сьогодні – десять років, а можливо й більше, там системно працювала російська пропаганда, яка сьогодні досягла своєї мети. Тому нам поступово треба змінювати ситуацію, але для цього треба щось робити! А сьогодні наша влада там діє неактивно, помилково і безсистемно. Загальні розмови, що ми повернемо Крим, що Донбас український і таке інше, – це слова. Треба мати план системної роботи, в тому числі – і в сфері пропаганди.

– Неоголошена війна на Донбасі забрала вже стільки життів, сил і ресурсів, що дехто вважає за краще добровільно віддати завойовані території, аби зупинити її. Як Ви ставитеся до таких настроїв?

– Якби ми воювали, і народ відчув, що ми воюємо, наступаємо і звільняємо свою землю, – таких настроїв не було б! А ми там не воюємо, а відбиваємося, та й то – не завжди навіть відбиваємося, а стоїмо на позиції на основі Мінських угод, що треба дотримуватись режиму тиші. Вони наступають, вбивають, а ми проголошуємо якусь незрозумілу фразу: «Коли буде загроза, тоді треба стріляти». А якщо вбивають, це не загроза? Послухайте, від великого до смішного – лише один крок, не треба смішити людей!

Ще Суворов казав: коли військо не воює, а сидить в окопах, воно поступово розкладається. І це правда. Та й народ не розуміє – для чого там стоять війська, яким не дозволяється стріляти навіть тоді, коли їх убивають. Це неправильно. Треба поставити питання так: ми маємо захистити свою землю і звільнити її від ворогів. Звичайно, якби там не була присутня Росія, то ми б виконали це завдання за два дні. Але вона сильніша, тому я й кажу, що Європа, Захід повинні надати допомогу.

– Але Захід не виконує Будапештський меморандум, бо начебто він нікого ні до чого не зобов'язував.

– У Будапешті 1994 року був підписаний Меморандум про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї. Я вам прочитаю тільки один абзац із нього: «Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтверджують їх (*читає по складах* – **ред.**) зобо-в'я-за-ння» – а ті, хто каже, що там цього не було, а було якесь інше слово, брешуть, як сивий мерин, повторюю, – «зобов'язання утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України», і що ніяка їхня зброя оцих перерахованих країн, ніколи не буде використовуватися проти України. А ті, хто приїжджає до нас із Заходу, вчить, що Мінські угоди, не підписані фактично ніким – колишнім президентом, послом Росії та якимись «ДНР/ЛНР» – мають, бачте, силу, а Меморандум, підписаний президентами, мовляв, не має сили. Ви чули, щоб хтось із них, чи навіть Петро Олексійович, згадував цей меморандум? Вони його навіть не згадують!

Тому, я наполягав і наполягаю: треба відмовитися від оцих мінських та різних інших зустрічей, які нічого не дадуть для досягнення кінцевої мети. Має бути приведений у дію підписаний у Будапешті меморандум. Україні вони зобов'язані, нехай виконують! А вони тепер навіть мають сумніви, чи давати Україні зброю – для захисту, не для наступу! Ну це вже просто абракадабра!

– Що повинно сьогодні стати пріоритетом зовнішньополітичної діяльності України?

– Зовнішня і внутрішня політика – це єдине ціле. Для того, щоб визначити зовнішній вектор у зовнішній політиці, потрібно навести лад у внутрішній. Не буває політиків, ефективних у зовнішній політиці і неуспішних у внутрішній. Якщо внутрішня політика недосконала, помилкова, то зовнішня аналогічно недосконала і помилкова. Тому найперше – давайте наведемо лад у своїй хаті: проведемо реформи, поборемо корупцію, створимо умови для модернізації України, визначимо пріоритети, і тоді зовнішня політика сама собою буде формулюватися як важлива частина всього нашого життя.

ЕНЕРГЕТИЧНА БЕЗПЕКА

ПРО ОЧІКУВАНІ ЗМІНИ НА ЕНЕРГОРИНКУ УКРАЇНИ, –
розповідає Дмитро Вовк

Наталка ПРУДКА

Енергоринок України – на порозі колосальних змін, із запровадженням яких виживуть лише конкурентоспроможні виробники електроенергії. Нову модель енергоринку, що передбачає перехід на прямі договори між виробниками та споживачами електроенергії та вільне ціноутворення на електроенергію, почнуть запроваджувати після ухвалення Закону «Про ринок електроенергії» – це, до речі, одна з ключових Директив ЄС. За прогнозами експертів, до кінця 2015 року парламент ухвалить цей закон.

Мета реформ на енергоринку – відтворити європейську модель, де панує вільна конкуренція та відсутнє втручання влади в стосунки виробників та споживачів електроенергії. Покупці електроенергії також мріють про ринок прямих договорів, адже зможуть вибирати того постачальника, який запропонує найбільш вигідні ціни на такий високоліквідний товар як електроенергія.

З переходом на нову модель енергоринку, Україна отримає повноцінний доступ до лібералізованого енергоринку європейських країн, де за поставлену продукцію завжди вчасно платять твердою валютою. Сьогодні влада з особливою напругою намагається реанімувати процес інтеграції об'єднаної енергосистеми України з енергосистемами європейських країн ENTSO-E (колишня назва UCTE), розпочатий понад 20 років тому.

На запитання, що необхідно зробити для того, щоб запрацювала нова модель енергоринку, щоб енергосистема інтегрувалася в загальноєвропейську, щоб відкрилися нові експортні можливості для атомної енергетики та яка доля очікує теплові електростанції, що працюють вкрай не ефективно, відповідає голова Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг (НКРЕКП) Дмитро Вовк.

Він представляє нову генерацію менеджерів. У високих владних кабінетах – це наймолодший керівник галузі за всі роки Незалежності – йому лише 26. Він має досвід в інвестиційно-банківській діяльності – брав участь у залученні акціонерного та боргового капіталу провідних українських компаній, а також володіє досвідом управління в реальному секторі промисловості. Але енергетику опановує, виходячи з тих реалій, які випали на його долю завдяки цій високій посаді керівника головного Регулятора держави в царині паливно-енергетичного ринку України.

Днями виповниться рік з моменту його призначення. Занадто молодий вік став приводом для широкого протестного резонансу в суспільстві, в пресі часто лунали неправдиві публікації з метою його дискредитації. Але тепер навіть його найзапекліші опоненти і, водночас, фахівці високого рівня, визнали високий рівень його менеджерських здібностей.

У двохгодинній розмові Дмитро Вовк висловив несподівану і досить жорстку позицію по відношенню до неефективних виробників електроенергії, яких, схоже, виштовхнуть з ринку більш прогресивні підприємства. Звісно, це різко загострює стосунки між учасниками енергоринку, викликає супротив стосовно керівника Регулятора, адже він позбавив колишніх наближених до попередньої влади структур преференцій, але дав «зелене світло» більш прогресивним виробникам електроенергії.

Яких змін слід очікувати на енергоринку України – розповідає голова НКРЕКП ***Дмитро Вовк****.*

– Ви керуєте структурою, яка регулює діяльність одного з найбільш корумпованих та фінансово потужних сегментів ринку – електроенергетика, газ, житлово-комунальне господарство. Чи оцінювали в НКРЕКП хоча б приблизно річні обсяги цих ринків, а також тенденції їхнього зростання чи падіння?

– Комісія регулює ринки природних монополій та суміжні ринки в сфері енергетики – електроенергії, ринок газу, централізованого водопостачання, водовідведення, централізованого опалення. У зв'язку з юридичними колізіями: для оцінки річних обсягів необхідно визначити, які сегменти визнати та зарахувати до тих, які ми дійсно регулюємо, від тих, які лише формально залежать від комісії.

Суспільству цікаві яскраві цифри, які ж обсяги цих ринків, – можу сказати, що це сотні мільярдів гривень. Але ми ніколи не задавалися цим питанням. У нас є сектор нашої відповідальності, він залежить від багатьох чинників, що вплинуть на агрегований обсяг ринків, що регулює Комісія. Це і вартість первинних енергоресурсів, структура виробництва, обсяги споживання та структура тощо.

Щодо корумпованості цих ринків – це одне з найпопулярніших кліше, і не лише в Україні. В учасників ринку, громадськості багато сподівань, що ухвалення закону про НКРЕКП стане панацеєю і будуть виконенені всі проблеми. Я спеціально проаналізував ситуацію в інших країнах. Ви будете здивовані, але містер Бей, який працює в енергетиці 30 років і керує аналогічною структурою в США (FERC), також піддається критиці в таких потужних виданнях, як «Уолл-стріт-джорнел». У кожній країні це є – і проблеми призначення, і взаємні звинувачення від лобістів та популістів. На мою думку, дуже легко приєднатися до загального тренду критики національного Регулятора, але краще, нехай нас критикують, ніж про таку Комісію взагалі ніхто не знатиме, крім вузького кола енергетиків та ліцензіантів тощо.

– Ви такий молодий. Як Ви потрапили на цю посаду? Розкажіть, будь-ласка, про свій життєвий шлях, яка у Вас освіта, скільки мов Ви знаєте?

– Для мене дуже важливою стала базова освіта. Мені пощастило, що я закінчив Київський природничо-науковий ліцей №145. Це спеціалізована фізико-математична школа, відома ще з радянських часів, вона випускала 8–10 класи. Дуже багато людей, які закінчили цю школу, пишаються отриманою там освітою. Після закінчення можна було автоматично поступити в КПІ, університет імені Шевченка. А якщо ти відмінник, а я був відмінником, тоді відкрита пряма дорога в Московський фізико-технічний інститут. Я вирішив на фініші, що мені більш цікавий реальний сектор економіки, тому я закінчив з відзнакою (і бакалавра, і магістра) Київський національний торговельно-економічний університет.

Уже з перших курсів я почав працювати. Базову економічно-фінансову освіту отримав в Укрсоцбанку, а потім – в інвестиційній компанії Інвестиційний капітал України. Ця компанія була заснована вихідцями із західних банків – переважно з банку ING – це люди, яких характеризують високі професійні, моральні, етичні стандарти. Вони мені дуже допомогли і в освіті, і в реалізації проектів. Я познайомився з широким колом бізнесменів в Україні, і сам

довів до логічного завершення – від початку до кінця – низку бізнесугод.

Зокрема, в 2011 році організував для «Індустріальної молочної компанії» первинне публічне розміщення (IPO) на Варшавській фондовій біржі. Потім було придбання кондитерської фабрики Bonbonetti в Угорщині для компанії Рошен. Загалом я повністю відповідав за 3 сектори: агро, FMCG, а також рітейл, і загальний, і спеціалізований. Четвертий сектор – енергетика, але тоді вона була у мене на другому плані.

Одним з масштабних проектів, яким я тоді займався з Володимиром Демчишиним, була реструктуризація кредитного портфелю «Донецьксталь» загальним обсягом понад 600 млн доларів їхніх боргів. В інвестиційній компанії я пропрацював 4 роки, був, думаю, наймолодшим віце-президентом на теренах СНД. Після призначення на посаду керівника Комісії, в січні 2015 р., була невеличка компанія з моєї дискредитації – умисно був занижений мій вік на 1–2 роки, була неправильно подана посада – я був ніяким не помічником, а дійсно віце-президентом компанії Інвестиційний капітал України. Потім я працював в компанії Рошен – відповідав за реалізацію в Росії. Після того, як в Росії пішов загальний спад економіки та почався політичний тиск, я вирішив повернутися в Україну і отримав запрошення із Адміністрації Президента України приєднатися до енергетики.

– А чи подобалося Вам працювати в Рошен?

– Так, мені подобалося працювати в Рошен. Ви будете здивовані, але там також є випускники 145-ї школи 60-их років народження.

– Вам зараз вже 26 років, а не 24, як писали нещодавно в пресі?

– Так. Але в мене стаж – рік за три.

– Згодна, що при такій інтенсивній роботі в НКРЕКП можна рахувати рік за три. Кого ви вважаєте своїм вчителем на державній службі. Чий досвід Ви переймали?

– Умови роботи дуже динамічні, доводиться отримувати досвід від усіх, з ким спілкуєшся, – і в представників Уряду, і в представників Адміністрації Президента України, і Комісії. Я з усіма намагаюся підтримувати професійні нормальні стосунки: якщо я бачу щось гарне або погане, я намагаюся брати лише краще.

– Хочу сказати, що дехто з Ваших опонентів таки відзначає Ваші високі менеджерські здібності. Це успіх. Ну, а я журналіст, тому більше критикую, така в мене робота.

– Якщо критика конструктивна, я підтримую.

– За роки Незалежності Регулятор, який мав би стати арбітром між монополістами-виробниками та споживачами, зробив усе можливе, щоб паливні галузі занепали, а олігархи-власники компаній примножували свої мільярдні багатства. Чи тиснуть на Вас олігархічні угруповання і яким чином?

– Найяскравіший приклад тиску був у квітні, коли в Києві страйкували шахтарі. Багато хто вважає, що це було профінансовано однією з найбільших компаній теплової генерації (*мається на увазі ДТЕК.* – **Авт.**).

Чому такий високий рівень зношеності мереж і при цьому багато представників великого бізнесу об'єктивно ведуть неправильний спосіб життя, або населення це так сприймає? Потрібно визнати, що в минулому, як би не болісно було це, але кінцеві тарифи на енергоносії не покривали повні витрати на їх виробництво. Але навіть при цій не компенсованій вартості, що сплачували і промисловість, і населення, були великі дисбаланси на користь одних або інших гравців. Зараз наше завдання полягає в тому, щоб загальний доступний бюджет відповідав реальним потребам, друге – щоб не було дисбалансів. Звісно, що в такій ситуації є відразу дві потужні сили, що критикують.

Перша – це промисловість та населення, які ніколи не будуть задоволені зростанням тарифів, тим більше, що дуже багато людей паразитують на темі тарифів. Обіцяють, розповідають, що якщо їх обрати, тарифи будуть знижені в рази. І друга сила – це ті, хто раніше мав певні преференції від влади та намагаються їх зберегти в майбутньому.

Єдине, що мене турбує, – це відсутність стратегічних комунікацій – пояснення для населення. Якщо з усіма ліцензіатами, тобто, представниками енергоринку, ми ведемо діалог і протягом року нам вдалося показати, що ми займаємося регулюванням інтересів держави, споживачів та компаній, можливо, строго, але справедливо, то з населенням цього пояснення немає. І проблема полягає в тому, що мають бути лідери нації, які виходять і пояснюють, що раніше було не правильно, робити треба поіншому. Потім на рівні Регулятора все це дуже швидко виправляти.

І друга проблема, що турбує, – бажання політичних реваншів. Але якщо навіть цей реванш станеться, то робити доведеться те ж саме, адже ресурсу немає. Ви правильно сказали, що за умови великої зношеності потрібно або інвестувати, або мати дуже маленький горизонт. А джерелом інвестицій – буде знову ж таки і промисловість, і побутові споживачі. А це не є крамолою, так як інвестиції в інфраструктуру України будуть потужним стимулом розвитку економіки.

Таким чином, стратегічна фундаментальна роль Комісії в цьому році полягає в перерозподілі доходів – від споживання на власний вибір в сторону споживання, необхідного для існування в майбутньому, на забезпечення інфраструктури. І саме цей свінг населенню дуже складно пояснити, а учасники ринку у свою чергу, побачивши джерело для існування галузі, природно, починають сперечатися, хто є кращий, хто є розумніший, без кого існування не можливе.

– Але завжди були і є перекоси в тарифах. Зокрема, тариф для теплової енергетики в 2–2,5 раза вищий ніж для АЕС, тоді як в інших країнах вони різняться лише на 15 відсотків. Це репліка.

– Я хочу відразу прокоментувати теплову генерацію. Тарифи потрібно розглядати за компонентами, мене також турбує досить висока вартість електроенергії від теплової генерації. Якщо подивитися, які фактори можуть впливати на вартість однієї кВт-години, то виходить, що в нас є основний компонент – вугілля, є питомі витрати умовного палива, є операційні витрати на рівні станцій – це не паливна складова, є рівень утилізації, тобто завантаженість встановленої потужності. Вартість вугілля у нас на рівні Європи, питань немає.

А от питомі витрати умовного палива на виробництво однієї кВт.год електроенергії в нас щонайменше на 30 відсотків більші, ніж у Європі – приблизно 400 грам/кВт.год, в той час як в Європі – 300 і нижче.

– Вражає те, що питомі витрати умовного палива мають стійку тенденцію до зростання. Ефективність роботи застарілих котлів ТЕС рік у рік лише погіршується, тоді як ціна теплової електроенергії за останні 15 років зросла майже вдесятеро. Тому важко пояснити звичайному споживачеві, куди пішли зібрані з них кошти. Це знову репліка.

– Так. А ще – операційні витрати електростанцій у нас більші, якщо розглядати кількість людей, що їх обслуговують або інші операційні показники. Завантаження

обладнання у нас на рівні 30 відсотків, тоді як згідно з останнім звітом, в Америці оптимальне для ТЕС завантаження 80 відсотків, в Європі – 60 відсотків. Логічно, що у нас буде дуже висока собівартість теплової генерації. Я тут промовчу про собівартість вугілля, яка є ключовим компонентом цієї проблеми.

– Скільки відсотків займає вартість вугілля в собівартості виробництва одніє кВт-год – чи вже досягли 90 відсотків?

– Ні, в районі 75–80 відсотків. Це пов'язано з тим, що річні обсяги споживання електроенергії раніше були 300 млрд кВт-год, а тепер буде 150 на контрольованій державою території. Чому такі високі витрати умовного палива та операційні витрати? Тому що не робилася модернізація, а гроші на це виділялися. Ми розробили проект постанови НКРЕКП по тих проектах, де була нарахована інвестиційна складова згідно з постановою Уряду № 648, але фізичної реалізації не відбулося.

У 2004 році була гарна ідея: дати кошти на модернізацію ТЕС. Але в Україні кожна гарна ідея має тенденцію до викривлення. Що отримали в результаті? Розробляється план модернізації та реконструкції, забезпечується співфінансування з боку держави, затверджується план-графік робіт, а потім ключові дати починають відкладатися, відкладатися. Тому Комісія виступає за повернення цих коштів тепловою генерацією у зв'язку з невиконанням реконструкцій.

– Про які суми йдеться і коли це може статися?

– Це понад 5 мільярдів гривень. Дуже прикро, що при поверненні є прямі втрати у зв'язку з девальвацією та непрямі у зв'язку з гальмуванням реконструкцій. Вже розроблено проект постанови НКРЕКП, який розміщено на нашому сайті як регуляторний акт. Очікуємо завершити процес погодження до нового року.

– Комісія почала переводити обленерго на методику стимулюючого тарифоутворення. Чим відрізняється ця модель від нині чинної та що означатиме її впровадження для звичайного споживача?

– Піонери серед країн ЄС здійснили перехід до стимулюючого регулювання більше 20 років тому. Результати впровадження дозволили досягнути вищої якості послуг для споживачів за рахунок створення стимулів до ефективності та залучення інвестицій компаніями. До сьогодні тарифи для обленерго Комісія встановлювала за принципом «витрати плюс», згідно з яким прибуток обленерго – це фіксований відсоток від його операційних витрат, зазвичай лише на фінансування інвестиційних програм. Звісно, такий підхід не стимулює обленерго до зниження неефективних витрат, адже обсяг прибутку за методикою «витрати плюс» фактично не залежить від ефективності роботи компанії, а лише від можливості обґрунтувати витрати. А з огляду на те, що тарифи на електроенергію для обленерго щороку переглядає Комісія, практично відсутня можливість довгострокового планування інвестицій в розвиток компанії.

Згідно зі стимулюючою методикою тариф на передачу електроенергії для обленерго затверджується терміном на 5 років (на першому етапі – 3 роки), з фіксацією операційних витрат та норми прибутку на вартість регуляторної бази активів. Тобто, прибуток компанії напряму залежатиме від ефективності її роботи. Це стимулює зниження втрат електроенергії при її транспортуванні споживачам. А це, в свою чергу, спонукатиме компанії інвестувати кошти в реконструкцію та модернізацію мереж – адже якщо будуть більш якісні мережі, то буде й нижчий рівень втрат електроенергії, та, відповідно, зростатиме отриманий прибуток.

Завдання Регулятора має полягати не лише в забезпеченні тарифної політики, а й в забезпеченні інтересів держави. Завдання Регулятора і Уряду в тому, щоб реанімувати економіку. І щоб були достатні темпи роботи промисловості, що в свою чергу впливатиме на зростання доходів громадян в цілому по Україні. В моєму розумінні, наші дії стимулюють до цього. І чим швидше це буде запущено, тим швидше середній клас, який найбільше постраждав, отримає зиск, побачивши якісні зміни.

– Модернізувати теплову енергетику із запровадженням сучасних технологій спалювання вугілля – це було блакитною мрією ще з 90-х років. Але кардинальної реабілітації ТЕС не відбулося, а під виглядом модернізації робляться лише косметичні ремонти. Які ж перспективи в енергозабезпеченні України?

– Я б не хотів окремо висмикувати теплову генерацію. Енергетику потрібно розглядати в комплексі. Є план розвитку об'єднаної енергосистеми України. Якщо стає зрозумілою економічна політика в державі, конкретні плани в промисловості, можна тоді переходити до прогнозування обсягів споживання електроенергії. Під обсяги споживання сформувати оптимальну структуру виробництва з найоптимальнішою собівартістю, забезпечити диверсифікацію та інтеграцію з Європою (ENTSO-E).

У моєму розумінні, Україна має стратегічну перевагу – розвинений атомно-промисловий комплекс, який використовується не на повну потужність. Причини – це станційні та мережеві обмеження, а раніше були обмеження на користь теплової генерації. Замість того, щоб робити акценти на якісь ситуативні проекти або неліквідні закупівлі, необхідно довести до завершення всі стратегічні проекти з метою розблокування існуючих потужностей АЕС та забезпечити максимально можливе завантаження АЕС. «Енергоатом» – це державна компанія з найменшою собівартістю виробництва електроенергії. Такі дії цілком логічні з точки зору держави, Регулятора та здорового глузду.

– Але структура виробництва електроенергії повинна складатися в певному співвідношенні не лише з атомної енергетики, але й з теплової та гідро. Адже відомо, що атомна генерація протягом доби не може працювати в маневровому режимі?

– Ні, може, і блок на Хмельницькій АЕС влітку цього року підтвердив можливість маневрування. Сьогодні головна мета – зняти всі станційні та мережеві обмеження і максимально завантажити атомну енергетику.

Друге стратегічне завдання – завершити такі довгобуди, як 1-а черга Дністровської ГАЕС, і Комісія в цьому році докладає всіх зусиль: забезпечуємо відповідний тариф, здійснюємо жорсткий контроль за строками введення в експлуатацію компанією Укргідроенерго.

– Яку суму передбачено в тарифі на завершення 3-го енергоблоку Дністровської ГАЕС. Коли планується його запуск?

– Згідно з офіційною інформацією Укргідроенерго, запуск третього блоку ДнГАЕС відбудеться в грудні цього року, а в балансі виробництва електроенергії очікуємо з 1-2 кварталу 2016-го. В першому кварталі має відбутися тестування при різних режимах роботи. В цьому році на добудову ДнГАЕС Комісія передбачила в тарифі 781 млн. грн у зв'язку з неможливістю залучення запланованого боргового капіталу. Багато наших енергетичних об'єктів з точку зору фінансування мені нагадують дракона, якому відрубаєш голову (забезпечив повне фінансування), а натомість з'являється дві голови (необґрунтовані додаткові потреби в фінансуванні). Тому у випадку не завершення будівництва, або не цільового використання будемо застосовувати максимальні штрафи.

Третя стратегічна мета – розвиток магістральних мереж. В Європі дуже рідко будують нові потужності, йде або заміщення існуючих потужностей, або ж розвиваються нові зв'язки. Це однозначно дешевше. В енергосистемі України існували величезні резерви потужностей – це атомні електростанції, потреба в яких надзвичайно велика. Проте їх повне використання було неможливим через низьку пропускну здатність ліній електропередач із заходу на схід країни.

З огляду на те, що НЕК «Укренерго» не фінансувала будівництво високовольтних ЛЕП, щороку Хмельницька та Рівненська АЕС не виробляли додатково 1,0 млрд кВт-год електроенергії, а Запорізька АЕС – 0,8 млрд кВт-год. У результаті за останні 4,5 року, виходячи з різниці між фактичним тарифом Енергоатома і оптовим енергоринком, було втрачено, або, іншими словами, споживачами переплачено $450 млн, це майже 10 млрд грн за поточним курсом.

Заміщення цього обсягу енергії – 1,8 млрд кВт-год на рік – відбувалося за рахунок теплової генерації. Тому зараз ми чуємо заклики до нас з боку теплової генерації, що Регулятор, виявляється, робить преференції для Енергоатома та Укргідроенерго. На моє переконання, це прагматична, логічна політика з боку держави – зробити оптимальну вартість електроенергії, завершити довгобуди, збільшити завантаження державної компанії Енергоатом.

– З цим я повністю згодна. Але ж і теплова генерація повинна брати на себе певний відсоток виробництва?

– Як тільки ми перейдемо до ринку прямих договорів, компанії самі будуть планувати, яка потужність в дійсності необхідна. Зробити все навпаки, тобто, підбудуватися під них – це, мабуть, не правильно. Якщо в країні відбувся спад з 300 млрдкВт-год на початку 90-х років до майже 150 млрд, то напевно, що структура виробництва також не може залишатися такою, як була раніше.

Для споживачів – і побутових, і промислових, мабуть, енергія коштуватиме дешевше, якщо будуть розвинені магістральні зв'язки нашої енергосистеми з країнами Європи. Тоді пікові навантаження будуть покриватися місцевими ГЕС та ГАЕС, а середня частина графіку може частково забезпечуватися перетоками європейської електроенергії, вартість якої ймовірно буде нижчою, тому що ТЕС в Європі працюють більш ефективно, ніж вітчизняні. В результаті велика кількість наших теплових енергоблоків може опинитися в реальних конкурентних умовах, аж до виходу з ринку.

Тому, якби я розвивав теплову генерацію, то зробив би акцент саме на ідентифікації вузлів, де буде найбільша потреба в тепловій генерації, та розпочав би проектування нових об'єктів.

– Ви дійсно вірите, що в 2017 році запрацює ринок прямих контрактів?

– Я двома руками за створення нормативних законодавчих умов для запуску більш ліберального ринку, за створення умов для ринку двосторонніх договорів, ринку «на добу наперед» та балансуючого ринку. Але майже в усіх країнах, де запроваджувався цей ринок, був перехідний період. І як до нього підходити – це вже інше питання. Для запровадження двосторонніх договорів я особисто, а також профільні члени Комісії готові створювати всю нормативну базу, щоб найшвидше імплементувати закон.

– За Вашими прогнозами, коли парламент нарешті ухвалить Закон «Про ринок електроенергії»?

– У Міненерговугілля працює робоча група, що зараз відшліфовує законопроект у частині перехідних положень. Цільова модель, яка закладена і розроблена, не змінюється. Лише перехідні положення з метою поступової імплементації для недопущення зростання цін та захисту вразливих споживачів. Можна написати будь-який реформаторський просвітницький закон, але якщо при його імплементації виникають очевидні проблеми, доцільно внести зміни і забезпечити перехідний етап. І ми зараз хвилюємося саме за це. Тому що є умовно табір лібералістів – вони за те, щоб все було ринково з першого дня, не замислюючись та не прораховуючи наслідки для споживачів та бюджету. Можу запевнити, що при одномоментному відході від системи єдиних тарифів та покладенні компенсаційних платежів на оператора системи електропередач, в Україні відбудеться таке зростання цін – і для промислових споживачів, і для побутових, що ця реформа буде дискредитована вщент.

Мало того, у нас є щонайменше два невирішених питання. Ліберальний ринок з достатньою конкуренцією досяжний лише у випадку інтеграції з Європою. Це перше. Друге – це наявність домінуючого положення на ринку. Зокрема, ситуація з групою ДТЕК – в минулому компанія завищувала собівартість виробництва, що сприймалось Регулятором, а як тільки Регулятор припинив підтверджувати таку собівартість, був створений штучний технічний дефіцит потужностей. Теоретично можна припустити, що в майбутньому аналогічні виклики можуть виникнути і з Енергоатом, так як компанія матиме значну частку на ринку двосторонніх договорів.

Три тижні тому була цікава конференція, організована Фондом розвитку конкуренції та Антимонопольним комітетом. Були представники Європейської комісії, регуляторів інших країн, були і місцеві представники генерації. Обговорювались питання, що завжди можна перейти до ліберального ринку, але треба думати про наявність домінуючого становища на ринку певних виробників, які інструменти закладати в закон, щоб мінімізувати їх вплив, якщо є факти зловживання. Майже всі країни проходили такий шлях. Тому доцільно відразу закладати інструментарій. Це і більш чіткий розподіл функцій між Антимонопольним комітетом і Регулятором, а також детальний інструментарій для кожної з цих двох інституцій.

Можливо, потрібно і примусове обмеження частки на кожному сегменті енергоринку з продажем надлишку на енергетичній біржі. Зокрема, виступав представник Регулятора Румунії – в них ліберальний ринок працює вже понад 5 років. Але на сьогодні в них повністю лібералізований ринок в сегменті лише 220кВ і 110 кВ, а 70 відсотків електроенергії на ринку продається за регульованими цінами, що встановлені Регулятором. Це підтверджує тезу Комісії щодо етапності запровадження та необхідності захисту побутових споживачів на противагу вимогам «ліберального табору» – прийняти все за один день: відійти від моделі єдиних тарифів, створити спіраль зростання цін за рахунок перекладення всіх компенсаційних платежів на оператора системи передач, арізницю між ринковою вартістю та фінальними побутовими тарифами фінансувати з державного бюджету.

– До початку 2016 року компанія «Укренерго» обіцяла розробити Каталог заходів, реалізація яких створить передумови для початку інтеграційних процесів нашої енергосистеми з загальноєвропейською ENTSO-E. Але спочатку потрібно здійснити колосальну модернізацію теплової енергетики та інших об'єктів. Чи це реально, а чи знову все закінчиться лише розмовами?

– Думаю, що Комісія цього року довела – і не лише розмовами, а й конкретними діями та реалізацією запланованих намірів. Саме тому ми так серйозно ставимось до впровадження закону про лібералізацію енергоринку. Ми будемо виконувати план заходів з метою інтеграції нашої енергосистеми з європейською. Згідно з нашими планами, інтеграція здійснюватиметься в декілька етапів. Це перспектива 5-ти років. Ми регулярно спілкуємося з представниками Укренерго, які безпосередньо займаються інтеграційними процесами в компанії.

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

ЛИСТ ДО ПРЕЗИДЕНТА ЄВРОПЕЙСЬКОЇ КОМІСІЇ

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ, колишній політв'язень СССР

Першого січня 2016 року стає чинною асоціятивна угода між Україною та Європейським Союзом.

Ця подія важлива не лише для України та ЄС, а також для всього цивілізованго світу. Європейська нація, яку впродовж більше ніж 300 років відірвано від Європи, робить перший крок до європейської сім'ї народів.

Цей перший крок вимагає від України зайти до Європи очищеною від колоніяльного бруду, нагромадженого у ряді адміністративних актів, занесених до законодавства України злочинним режимом президента Януковича. Цей бруд треба вичистити саме зараз, перед першим кроком вступу України до ЄС.

Що саме я маю на увазі?

У законодавчому полі України досі фігурують закони, занесені туди злочинною мафією Януковича.

У своїх пропагандивних заявах, Янукович обіцяв надати російській мові в Україні статус другої [насправді першої] державної мови. Однак, прийшовши до влади шляхом обманних комбінацій, Янукович переконався, що надати російській мові статус державної конституційно він не зможе, бо не збере 300 голосів у Верховній Раді України, потрібних для надання такого статусу. Тоді він вдався до юридичної махінації: запровадити російську мову в Україні законом, на ухвалення якого досить 226 голосів парламентаріїв у Верховній Раді.

Ідея була така: під маркою захисту регіональних і меншинних мов позбавити Українську мову державного статусу, лишивши цей статус лише на папері, як це мало місце у Конституції УРСР.

І такий закон «Про засади мовної політики в Україні» Янукович протяг через Верховну Раду і підписав третього липня 2012 року. Цей закон і досі чинний у списку законів Верховної Ради під номером 5029-17 (Редакція від 25.04.2015, підстава 269-19).

Стаття 4 цього закону на ділі перекреслює Конституцію України абзацом 2 частини першої:

«Основи державної мовної політики визначаються Конституцією України, а порядок застосування мов в Україні – виключно цим Законом, з норм якого мають виходити інші правові акти, що визначають особливості використання мов у різних формах суспільного життя».

Виходить, що не Конституція України є Основний Закон в Україні, а закон 5029, підписаний не ким, а злочинцем Януковичем.

Далі частина 2 статті 5 закону 5029-17 прирівнює Державну Українську Мову до регіональних та меншинних мов:

«При здійсненні державної мовної політики Україна дотримується таких цілей і принципів:

2) забезпечення всебічного розвитку і функціонування української мови як державної в усіх сферах суспільного життя на всій території держави, із створенням можливості паралельного використання регіональних мов або мов меншин на тих територіях, і в тих випадках, де це є виправданим;

3) сприяння використання регіональних мов або мов меншин в усній і письмовій формі у сфері освіти, в засобах масової інформації і створення можливості для їх використання у діяльності органів державної влади і органів місцевого самоврядування, в судочинстві, в економічній і соціальній діяльності, при проведенні культурних заходів та в інших сферах суспільного життя в межах територій, на яких такі мови використовуються та з урахуванням стану кожної мови».

Який шахрайський стиль!

«…у діяльності органів державної влади...в межах територій, на яких такі мови використовуються...»; тобто: «...у Києві..., в межах територій на яких такі мови використовуються»;

«...і в тих випадках, де це є виправданим». Ким? Путіним? Мабуть.

У цьому тексті частина 2 та частина 3 суперечать одна одній, бо годі зрозуміти, де використовується державна мова, а де регіональна та меншинні мови.

Прирівнення державної мови до регіональних та меншинних мов не робить ні «Європейська хартія регіональних або меншинних мов», ні інші міжнародні документи, що стосуються до мовної політики. Це новація Януковича.

Таке прирівнення веде до непорозумінь. Але це якраз те, що потрібно Януковичу.

Так, 3 частина статті 6 говорить:

«Обов'язковість вживання державної мови чи сприяння її використанню у тій чи іншій сфері суспільного життя не повинні тлумачитися як заперечення або применшення права на користування регіональними мовами або мовами меншин у відповідній сфері та на територіях поширення».

А частина 5 статті 6 говорить протилежне:

«Жодне положення цього Закону не може тлумачитися як таке, що спрямоване на звуження сфери використання державної мови».

То як ці твердження треба тлумачити на практиці?

У списку регіональних або меншинних мов на першому місці стоїть російська мова, а за нею в абетковому порядку наведено решту мов. Така позиція російської мови свідчить, що Закон 5029 написано й ухвалено саме для утвердження цієї мови в Україні, чого вимагав від Януковича Путін.

Ставити російську мову на перше місце серед мов меншин є цілком антидемократично. Лідери покійного СССР використовували російську мову, як засіб пригноблення українців та інших народів, тому таку мову не можна виносити як першу з можливих для вибору, а ставити її в абетковому порядку усіх регіональних та меншинних мов.

Закрутисто-шахрайський, суперечливий і промосковський стиль закону 5029 на ділі сприяє тому, щоб його тлумачення органами влади або окремими особами здійснювалося, як у Совєтському Союзі, коли записане в законах тлумачилося прямо протилежно написаному. У Конституції УРСР державною мовою України так само визнавано українську мову, але заразом на ділі українську мову упосліджувано, і відбувалася відверта русифікація України.

Запровадження Закону Януковича 5029 розпочало еру нової русифікації України. На Майдані закон 5029 скасовано. А постмайданна влада, не скасувавши цього закону, на ділі схвалює русифікацію.

Наприклад, частина 1 статті 13 чинного закону 5029-17 говорить:

«Паспорт громадянина України або документ, що його замінює, і відомості про його власника, що вносяться до нього, виконуються державною мовою і поруч за вибором громадянина, однією з регіональних мов або мов меншин України».

А міністр внутрішніх справ постмайданної України А. Аваков, посилаючись на Закон 5029-17, виписує громадянам України паспорти та інші документи російською мовою, не питаючи про бажання громадян. Паспорт українською мовою можна дістати лише через суд. Нечіткість та суперечливість положень закону 5029-17 сприяє такій антидержавній практиці.

Закон 5029 вносить зміни до більше ніж 30 законів України, де є згадка про вживання мов. Тобто цей закон перекреслює усі здобутки відмосковщення України за 20 років Незалежності.

Недоречності мовної політики у постмайданній Україні створюють непотрібну за воєнного часу напругу в суспільстві, ведуть до протистояння влади й народу. Фактично, на сьогодні в незалежній Україні влада, ведучи війну з російською агресією, підтримує русифікацію України.

Затим, що штучна русифікація, як і всяка денаціоналізація, суперечить європейським цінностям, я звертаюсь до Вас, пане Президенте Європейської Комісії, з просьбою зажадати від України скасування закону 5029-17, як такого, що суперечить європейським нормам співжиття між народами і працює на утвердження пропросійської мовної політики в Україні.

Якщо Україна колись зайде із законом 5029-17 до Європейського Союзу, то існування зрусифікованої України в ЄС стане об'єктом інтриг Москви. Русифіковані нащадки сучасних українців можуть забути про звірства й знущання Москви з українців, і, як одновірці та одномовці росіян, можуть потягнутися до Москви. Такий варіянт не можна виключати. Тому Європі ближча україномовна, а не русифікована Україна.

Для цього треба саме зараз зажадати від української влади скасування закону 5029-17 і повернення до норм, що існували до ухвалення цього про-путінського закону.

**) Зберігаємо правопис автора.*

ТОЧКА ЗОРУ

ЯК ПОВЕРНУТИСЯ ДО ПЕРВІСНОЇ ЄДНОСТІ ХРИСТИЯН У НАШІЙ КРАЇНІ?

+ ЛЮБОМИР

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Тож що нам робити?

Як уже було сказано, багато (хоча не достатньо!) людей цікавиться поверненням до єдності. Думаю, що було б набагато краще, якби ми могли ствердити, що всі або майже всі, які вважають себе віруючими та практикуючими християнами, були б перейняті мрією про повернення до первісної єдності.

Хтось може закинути мені, що вживаю поняття "мрія", яке стосується тільки людського розуму. Тому хочу доповнити вищезгадану пропозицію, кажучи, що ми всі, віруючі християни, повинні не тільки думати про єдність, а й жити Христовою наукою.

Не знаю, скільки з вас уявляють собі, як виглядає колесо до звичайного воза. Колесо сидить на осі, яка є в центрі. Саме колесо – це великий обруч, з'єднаний із центром шприхами. Що ближче шприха до осі, то ближче вона також одна до одної.

А тепер розглянемо символ цього образу. Центр колеса – це Господь, а ми розміщені на обручі. Але хочемо бути ближче до центру і рухаємося по шприхах. Чим ближче ми до центру, то ближче одне до одного. А остаточно ми всі з'єднані в центрі – у Господі. І навпаки, що далі ми одне від одного, то далі від Господа.

Бути близько одне до одного – значить поважати ближнього, а поважати ближнього – значить не думати, не говорити, не діяти проти нього, хоч би якою великою була спокуса це робити. Для декого прихильно ставитися до іншого може видаватися чимось понад наші сили, неможливим.

Але досвід усіх примирень, які будь-коли відбувалися в історії, навіть у наші часи, доводить протилежне, а саме, що це можливо. Треба тільки цього з обох сторін щиро хотіти.

В останні місяці перед ворожою агресією наш народ захищають відважні воїни, а їх підтримують волонтери. Ці воїни та волонтери походять із різних конфесійних громад. Їх всіх єднає воєдино ніщо інше, як найважливіша заповідь – любов до Бога та до ближнього. У дуже сконцентрованій формі відчув я це, відвідуючи військовий госпіталь.

Ще одна думка. Якщо щиро прагнемо стати на шлях до єдності, то треба старатися, незалежно від того, до якої конфесії належимо, думати однаково – по-християнськи.

Згадаймо слова святого Павла: "А втім, брати, радійте, прагніть до досконалості, підбадьорюйтеся, будьте однієї думки, живіть мирно, і Бог любови та миру буде з вами" (І Кор. 13, 11).

Це дуже допоможе нам, якщо в наших думках, словах і ділах створимо одну справді християнську атмосферу. Для ілюстрації хочу навести, здавалося б, банальний приклад. Кожний християнин повинен перед та після їди подумати про Бога, помолитися або щонайменше зробити знак хреста.

Ми поділені на різні конфесії. Але, водночас, всі віримо у Пресвяту Трійцю і визнаємо Ісуса Христа як воплоченого Сина Божого. Усі ми читаємо ту саму Біблію, в якій знаходимо Боже об'явлення, а особливо чотири книги Євангелія Господа нашого Ісуса Христа, в яких усе сказане, що нам потрібно знати та робити, щоб бути справжніми учнями Господа.

Інші книги Нового Завіту доповнюють і пояснюють, що навчав Ісус Христос. Ми були б дуже близькі до реальної єдності, якби всі, що вважаємо себе Христовими учнями, тобто християнами, прагнули пізнати та здійснити в щоденному житті науку нашого Божественного Вчителя та Спасителя.

Джерело: департамент інформації УГКЦ

У ДЕНЬ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

ПОШАНУВАННЯ ЗАХИСНИКІВ ВІТЧИЗНИ

Напередодні Дня Збройних сил України численна столична делегація вирушила з Києва на Донеччину, щоб привітати наших мужніх хлопців, які тримають оборону рідного краю від ворога. До її складу ввійшли волонтери, члени Всеукраїнського союзу громадських об'єднань учасників бойових дій, ветеранів військової служби та правоохоронних органів під керівництвом полковника Сергія Кочкіна та особливо приємний сюрприз для відірваних від принад цивільного життя – Національний президентський оркестр під керівництвом полковника Івана Москаленка!

Офіцер з Пісків Олександр УШИНСЬКИЙ з колегами

В суботу музиканти та співаки оркестру під орудою диригента Максима Гусака порадували прекрасним виконанням і суто музичних композицій, і чудовими солоспівами у виконанні солістів оркестру військовиків та мешканців славного міста Бердянськ на берегах Азовського моря. Святковий концерт, розпочатий колективом президентського оркестру під орудою військового диригента полковника Віктора Пащенка урочистим маршем, продовжився феєрверком мажорних оркестрових композицій і ліричних мелодій під орудою військового диригента Максима Гусака.

Наступного дня митці та волонтери дісталися вже прифронтового Маріуполя, що непорушно стоїть на заваді путінським намаганням зробити коридор до окупованого Росією Криму. Місто зустріло нас святково-патріотичним виглядом: всюди державні прапори, патріотичні світлини на сіті-лайтах… У вщерть заповненому бійцями з частин, що обороняють підступи до міста, залі відбулося святкування Дня Збройних сил України. У фойє учасників святкового заходу чекала розкішна виставка старовинних хусток та рушників з колекції пані Людмили Грабовенко, в якій кожна хустина та кожний рушник мають свою історію і свою долю… Перед початком концерту Громадською організацією волонтерів Маріуполя кращим воякам і офіцерам було вручено нагороди, зокрема, й героїчній волонтерці Валі Охлопковій. З відповіддю-подякою за нагороди та привезені волонтерською групою Національної Ради жінок України на чолі з Тетяною Тарасовою різноманітні подарунки, серед яких, окрім власне, потрібних кожному солдату, побутових речей були такі дорогі солдатському серцю подаруночки від дітей, виступив офіцер батальйону, що тримає оборону в Пісках, – Олександр Ушинський.

Програму чудового концерту, що так розчулив солдатські серця, склали мелодії вальсів, маршів і навіть аранжована для духового оркестру рок-композиція гурту «Діп папл»

Особливі оплески отримали солісти оркестру: чарівна Вікторія Осадчук, артистичний Сергій Гурець та молодий співак Юрій Михайлюк, який нещодавно ввійшов до складу співаків оркестру. А баритон народного артиста України, поета Володимира Засухіна, який пише пісні в співавторстві з композитором Юрієм Рибчинським, підкорив серця присутніх «Моїм шляхом» Франка Сінатри українською мовою (!), й іншими піснями. На завершення Національний президентський оркестр разом із залом виконали Національний Гімн України.

Хочеться додати декілька теплих слів про головних організаторів цієї безумовно вдалої мистецько-патріотичної акції. «Всеукраїнський Союз громадських об'єднань учасників бойових дій, ветеранів військової служби та правоохоронних органів», який очолює генерал-полковник Віктор Миколайович Палій, поважний керівник, за плечима якого великий і славний шлях військового. Саме за його ініціативою було прийняте рішення про проведення вищезгаданої мистецької акції для піднесення бойового духу у наших захисників на передовій. Це вже третя благодійна акція для бійців фронту.

Національний президентський оркестр, створений у 90-их як військовий оркестр Національної Гвардії, завдяки його засновнику – військовому диригенту, полковнику Анатолію Молотаю перетворився на оркестрову візитку України. До його складу нині входять лауреати національних та міжнародних музичних премій, він з честю представляє нашу державу на міжнародних конкурсах.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК
Київ – Бердянськ – Маріуполь – Київ

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ПСЕВДОПАТРІОТИЗМ ЯК ЗАСІБ ПОЛІТИЧНОГО ПРИСТОСУВАНСТВА

Дмитро ЩЕРБИНА

Минуло два роки, як на Майдані Незалежності в Києві розпочалася Революція гідності. Криваві події в центрі столиці, жертовність Небесної сотні, окупація Криму Росією, війна на Донбасі з підтриманими Кремлем терористами – сколихнули і згуртували українців, посприявши посиленню патріотичних настроїв у суспільстві. Україна стала масово позбуватися пам'ятників Леніна, радянських символів, перейменовувати вулиці з іменами злочинних комуністичних діячів. У містах і селах почали з'являтися монументи та меморіальні дошки в честь героїв сьогодення. Ветерани Української Повстанської Армії нарешті стали вшановуватися на державному рівні, а 14 жовтня – дата створення УПА – стало Днем захисника України та додатковим вихідним у трудовому календарі. Натомість отриманий у спадок від Радянського Союзу «День захисника Вітчизни», який 23 лютого так люблять відзначати прокремлівські сили, опинився на смітнику історії.

Однак, як це не прикро констатувати, посилення патріотизму одночасно призвело й до посилення псевдопатріотизму. Його сплеск особливо відчувається напередодні виборів, коли політики намагаються на кожному кутку розвісити свої світлини у вишиванках і сповна пропіаритися за рахунок спекуляцій на подвигах Героїв АТО та Небесної Сотні. Вшановувати їх стало не лише патріотично, а й вигідно, бо так прийнято в суспільстві, а отже є своєрідним електоральним полем, на якому можна отримати додаткові голоси під час виборів. У той же час це не заважає багатьом політичним пристосуванцям лишатися закостенілими совками.

На столичній Оболоні от уже 15 років існує Соціальний центр «Перспектива-Оболонь». Його засновник, голова та основний спонсор – крупний бізнесмен Володимир Старовойт, який цього року був обраний депутатом до Київради від ВО «Батьківщина». Його передвиборна кампанія будувалася на тактиці Леоніда Черновецького – допомагати пенсіонерам і малозабезпеченим верствам населення. Він виділяв кошти на ремонти під'їздів та будівництво дитячих майданчиків, де одразу з'являлися великі стенди з його прізвищем. Ближче до виборів на балконах житлових будинків масово замайоріли великі банери з прізвищем кандидата. За словами конкурентів, мешканці округу одержували по 400 гривень за подібний флешмоб. У деяких будинках таких банерів налічувалося понад два десятки, тож сума виходила досить кругленька. Не цурався пан Старовойт організовувати на окрузі і усілякі конкурси та лотереї з грошовими преміями та цінними призами для переможців. Однак, як і годиться спритному сучасному політику, не забував він і про Героїв АТО та Небесної Сотні. Завдяки участі Володимира Старовойта на Оболоні з'явилося кілька меморіальних дошок.

Подібні акції та висвітлення такої важливої і патріотичної тематики на сторінках газети «Перспектива-Оболонь» привернули увагу автора цих рядків, підштовхнувши до співпраці з виданням в якості журналіста. Та, на жаль, зовнішня патріотичність виявилася красивим маскуванням, під яким ховалося звичайнісіньке політичне пристосуванство. В матеріалах про оболонських Героїв АТО та Небесної Сотні свідомо вирізалися порушені питання щодо доцільності перейменовувати на їхню честь такі місцеві вулиці як Героїв Сталінграда, Маршала Малиновського, Маршала Тимошенка та інші. При чому подібні думки вилучалися навіть з уст батьків загиблих на Майдані. На запитання «чому так?» – чув у відповідь «нас читають пенсіонери», «бабки – основний електорат Старовойта» і тому подібне. З цих же міркувань вирізалися усі згадки про УПА. Натомість проблеми місцевої Ради ветеранів, що об'єднувала колишніх військовослужбовців Радянської армії, змальовувалися крупним планом.

Попри те, що 9 квітня 2015 року Верховна Рада України в рамках декомунізаційного пакету законів ухвалила закон «Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939–1945 років», за яким в офіційному документообігу використовується виключно термін Друга світова війна, а термін «Велика Вітчизняна війна» більше не вживається, – це не заважало кандидату та його оточенню користуватися під час публічних виступів саме радянським терміном. Не дивно, адже пан Старовойт протягом 2002–2006 років був депутатом Київради від Соціалістичної партії, свою причетність до якої свідомо не розголошував напередодні останніх виборів. Натомість не приховував одержання ордену «За особливі заслуги перед Православною церквою» від УПЦ, сором'язливо не згадуючи її належність до Московського патріархату. Можливо, саме з цієї причини вирізалися зі статей і згадки про Київський патріархат – якщо мова йшла про захід, на якому здійснював ритуал священик цієї церкви.

Апогеєм виборчої кампанії політика стали піар-заходи на Покрову біля барельєфу радянським солдатам на вулиці Героїв Дніпра 30. Напередодні місцеві бабусі завадили почепити поруч з ним пам'ятний знак воїнам АТО, вбачивши у цьому «прославлення УПА» та «наругу над радянськими символами». Соціальний центр зреагував миттєво – допоміг Раді ветеранів зробити ремонт барельєфу. Принагідно на сторінках «Перспективи-Оболонь» піддалася критиці місцева влада за нібито трактування робіт, як незаконних, і вимогу їх припинити.

Під час промов на малочисельному пенсійному мітингу біля барельєфу учасникам битви за Дніпро Володимир Старовойт та його команда «забули» згадати про День українського козацтва та День Української Повстанської Армії, а День захисника України звучав з уст поважного панства не інакше як «День захисника Вітчизни». Виглядало так, ніби на календарі не 14 жовтня, а 23 лютого, ніби Революція Гідності ще не відбулося й «проффесор» Віктор Федорович досі при владі. Але що поробиш, якщо так хочуть «бабки». А вони – основна ударна сила на будь-яких виборах. До того ж назва «День захисника Вітчизни» більш «політкоректна». Якщо Україна одна-єдина, то Вітчизна в кожного своя. В когось Україна, в когось Росія, а в когось СРСР. Недаремно в шкільних підручниках «ДНР» предмет Історія України замінено на «Історію Вітчизни».

«Я нє прієmлю ету дату, для мєня дєнь защітніка атєчества 23 фєвраля, ну што падєлаєш – я же на Украінє живу», – бідкалася бабуся довоєнного радянського виробництва. На цьому тлі якось навіть недоречно виглядали прикріплені до паркану українські прапори.

На мітингу багато говорилося про героїзм і подвиг українських солдатів, які звільняли Київ від німецько-фашистських загарбників. Однак серед усієї делегації партії «Батьківщина» тільки Володимир Бондаренко згадав про злочини радянської влади, яка, щоб звільнити Київ до річниці «жовтневої революції», гнала у бій голодних, недостатньо вишколених, а часто навіть неозброєних молодих хлопців.

Годі й казати, що мій матеріал про заходи на Покрову редакція «Перспективи-Оболонь» відцензурувала в кращих традиціях совка. Ніяких злочинів радянської влади – тільки героїзм! Ніякого Дня УПА – тільки «День захисника Вітчизни»! На додачу в статтю втиснули розгорнутий російськомовний коментар 90-річної бабусі, яка запопадливо дякувала Володимирові Старовойту за реконструкцію барельєфу. Ну що поробиш, якщо навіть головний редактор «Перспективи-Оболонь» вже під час першої появи перед журналістами порушив питання «на каком язикє ми будєм абщатца». І це в редакції україномовної газети, яка виходить в Україні! Інші працівники організації, як і їхній спонсор, також вкрай неохоче послуговувалися українською, переходячи на неї насамперед там «де треба». Тож ближче до виборів «Перспектива-Оболонь» фактично перетворилася в газету Штепселя і Тарапуньки. Прикро, що директор Соціального центру Олександр Семикрас, історик за спеціальністю, лишався байдужим до сумнівної політики газети та організації в історико-ідеологічній сфері. Втім, його, як штатного працівника, можна зрозуміти. Адже Соціальний центр та газета «Перспектива-Оболонь» – кишенькові проекти Володимира Старовойта.

Підсумовуючи вищесказане, виникає логічне запитання – до яких пір деякі українські політики будуть змішувати в одній каші АТО, Небесну Сотню, «дєнь защітніка атєчества» та радянську ностальгію?

ГОМІН УКРАЇНИ

БЕЗ МАЙДАНІВ ДЕРЖАВИ МОГЛО ВЖЕ І НЕ БУТИ НА КАРТІ...

Головним досягненням і Помаранчевої, і Революції Гідності стало те, що українці сформувались як нація. Могло вже й України не бути, як держави. Те, що ми зберегли державність, є головним досягненням обох революцій. Об'єднались як народ, сформувались як нація. Все інше є другорядним. Ми вибрали свій шлях демократії. І є мета – Європа!

Революція Гідності – ця назва якнайточніше і найяскравіше відповідає реальності подій на майдані у Києві. На Майдан пропускали тверезих, виважених чоловіків та жінок, молодь, які мерзли там уночі абсолютно безплатно. Звичайно, були охочі сплаплюжити Майдан. Багато всього було за період трьох місяців на Майдані. Спеціально завезені групи людей на той час чинили у столиці безлад, грабували і вбивали людей, підпалювали машини. Та люди на Майдані не підтримали ці провокації, навпаки – утворювались дружини, які патрулювали місто, і саме тому відбувся зовсім інший розвиток подій, ніж планував режим Януковича. Нині люди аналізують обидва Майдани: що викликало Помаранчеву революцію й через що почалася Революція гідності?

Ці річниці викликають у багатьох змішані почуття: і приємно-ностальгічні, і болісні, пов'язані з певним крахом Великих надій… У всіх, врешті, вони різні, проте не мало люду поміж собою неодмінно говоритиме про розчарування і результатами Помаранчевої, що вже стала історією, і дворічними «досягненнями» останньої революції, що продовжує тривати у вигляді вже прямого військового протистояння між Росією та Україною. Наївно було сподіватися, що після революції все одразу зміниться. Закони природи всіх революцій ніхто не відміняв: і після Революції Гідності "щурі" всеодно пролізли до влади і залишилися в багатьох кабінетах. Перетворення країни в більш-менш європейську державу виявилося набагато складнішим процесом, ніж сам Майдан.

Проте всі вірили, що все буде, мов у казці. До творення цієї казки добряче долучилися лідери думок, інтелектуали, котрі самі щиро вірили, що у нас все вийде, при чому вдасться це зробити дуже швидко. Наче вони не знали, що до влади знову прийдуть такі ж пройдисвіти, але цього разу не «абсолютне» зло, а, традиційно, «менше». Що при владі знову опиниться наступний «виводок з олігархічного гнізда Кучми», котрий буде дружити з братами з попередніх виводків. Закон природи чи, вірніше, закон «олігархічної» крові!

Та попри все – країна повільно, але впевнено рухається в правильному напрямку. Навіть попри жахливу війну та, певною мірою, якраз завдяки їй, і попри те розчарування, котре відчувають активні українці, які перебувають на передовій боротьби з контрреволюціонерами старого режиму. Попри результати виборів, коли під «новими» красивими назвами до місцевих влад попролазили старі пройдисвіти, бездіяльність влади, яка іноді межує зі злочином, арешти не тих, кому давно пора сидіти, небажання уже нового режиму втілювати в життя вкрай необхідні для країни реформи. Справжні реформи, що наблизять нас до Європи, й, відповідно, віддалять від «русскаво міра». Просто те, що називали в Україні реформами до цього часу, ніколи не приносило народові нічого доброго. Проте іншого виходу, як здійснювати справжні реформи, в українців немає. Тому активісти й волонтери приречені розчаровуватись, але мають рухатися далі, надихаючи на звершення інших. Треба діяти. Попри обставини, контролювати, розслідувати, йти у владу, направляти, розвиватися. Активісти суспільства розуміють не тільки те, що український народ вартий кращого життя, а й те, що він готовий брати на себе відповідальність за своє майбутнє. Це вселяє впевненість у правильності своїх дій і надихає на боротьбу за європейську Україну.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

ТРИВАЄ ПЕРЕДПЛАТНА КАМПАНІЯ НА 2016 РІК

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

З 28 вересня в усіх відділеннях Укрпошти, операційних залах поштамтів, центрів поштового зв'язку, у пунктах приймання передплати, а також безпосередньо листоношами на доставних дільницях розпочалося приймання передплати на періодичні друковані видання за Каталогом видань України на 2016 рік.

Передплата триватиме до ***16 грудня 2015 року включно***.

Редакція часопису Конгресу Українських Націоналістів «Нація і держава» звертається до читачів, українських патріотів із закликом передплатити наше видання на 2016 рік, активно підтримати його безперебійний вихід.

Інформуємо, що в 2016 році газета виходитиме один раз на місяць у форматі А3 на 16-ти шпальтах. Це дасть можливість редакції готувати якісніші аналітичні статті, матеріали з історії національно-визвольної боротьби, ідеологічні тексти, інтерв'ю, актуальні репортажі із зони АТО, життя партії, які і дотепер були на шпальтах нашої газети. Досить сказати, що часопис читають не тільки в Україні, а і за її межами. В числі наших постійних авторів відомий письменник, експерт Центру дослідження Росії Сергій Борщевський, мовознавець Тарас Марусик, провідний журналіст, спеціаліст з питань енергетичної безпеки України Наталка Прудка, Голова Всесвітньої ліги українських політв'язнів Богдан Качор та інші.

Повідомляємо, що наступного року ***вартість видання*** з доставкою для розповсюдження на території України становитиме:

на 1 міс. – 10,80 грн; на 3 міс. – 32,40 грн; на 6 міс. – 64,80 грн; на рік – 129,60 грн.

Запевняємо Вас, що в цей непростий для України час, редакція докладе усіх зусиль щоб нести до читача слово правди про наше минуле і сьогодення, формувати націоналістичний світогляд і самосвідомість українців, давати достойну відповідь недругам України і українців.

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 09715.

Редакція газети «Нація і держава»

ТАЛАНТИ ТВОЇ, УКРАЇНО

КОНЦЕРТ МОЛОДИХ САКСОФОНІСТІВ

До дня народження Адольфа Сакса: творця надзвичайно популярного в наші часи інструменту – саксофона, названого на честь його винахідника, в малому залі Національної музичної академії ім. П.І.Чайковського відбувся чудовий концерт молодих виконавців – студентів класу саксофону: Павла Барабащука, Юрія Маськова, Катерини Тернової, Олександра Андрейцева, Євгенії Зіненко, Іллі Васячкіна та учнів Київської музичної школи ім. М.В.Лисенка: Станіслава Нідзельського, Богдана Подганюка, Михайла Чередниченка. На адресу останнього – учня 7-го класу та студенток К.Тернової та Є.Зіненко випало особливо багато оплесків захопленої публіки.

Вихованці гарного педагога і, до того ж, класного музиканта Михайла Мимрика показали високий рівень виконання творів, досить складних навіть для вже професійних музикантів. У їхньому виконанні прозвучали твори для саксофону Р.Моріно, Ж.Ібера, А.Крепена, А.Вайнена, Р.Нода, Е.Бозза, П.Свіртса, Р.Мучинського. Партію фортепіано виконала прекрасна піаністка Ірина Навроцька. Єдине зауваження, яке можна зробити організаторам і виконавцям, це відсутність у програмі виступів творів вітчизняної школи композиторів, а їх є вдосталь і пристойного, високого світового рівня. Бо кому ж популяризувати творчість українських композиторів, як не вітчизняним виконавцям? Це ж загальноприйнята світова і, в першу чергу, європейська практика.

А те, що академія Петра Чайковського готує справжніх майстрів музичної справи, підтвердив наступного вечора, вже у великому залі Академії, прекрасний сольний концерт Алена Крепена – композитора, диригента та музиканта Бельгійської Консерваторії, де твори для саксофона майстерно виконував сольно та з оркестром під керівництвом Крепена студент 5-го курсу Національної академії вищезгаданий Ілля Васячкін. А саксофонний квартет «Диверсія» виконав твір Алена «Присвята А.Саксу».

Молоді зірки-саксофоністки: Євгенія ЗІНЕНКО, студентка 4-го курсу і Катерина ТЕРНОВА, студентка 2-го курсу

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Кров'яне давлення…	Кров'яний тиск…
Країна, що не приєдналася…	Позаблокова країна…
Після молебень відбулося віче…	Після молебню відбулося віче…
Муравейник…	Мурашник…
Підкорення особистих інтересів громадським…	Підпорядкування особистих інтересів громадським…
Комфортабельні умови праці…	Комфортні умови праці…
На вул. Криворіжській…	На вул. Криворізькій…
Стройна дівчина…	Струнка дівчина…
Шершава собака…	Кудлатий собака (пес)…
Язичні звуки…	Язикові звуки…
Приміщення відпущено тимчасово…	Приміщення надано тимчасово…
Документ включає важні відомості…	Документ містить важливі відомості…
Організації ідуть нам назустріч…	Організації сприяють нам…
Тричі денно їдять ложку меду…	Тричі на день з'їдають ложку меду…
Назойливо…	Настирливо (надокучливо, уїдливо)…
Попросту кажучи…	Просто кажучи…
Постільки, поскільки…	Остільки, оскільки…
Раньше всього…	Передусім, насамперед, найперше…
В довершення…	На довершення…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **vmu1972@ukr.net**

Наступне число газети вийде 24 грудня 2015 року.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: ФОП Брацюнь С.І. Філія ГУ по м.Києву та Київській обл. № 10026/0195.
АТ «ОЩАДБАНК». МФО 322669
ЕДРПОУ 2305606776
№26003500849590(UAH)

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 6 200 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9